

РЕШЕНИЕ

№ 1196

гр. София, 21.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **8650** по описа за **2012** година докладвано от съдия Юлия Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Производството е по касационна жалба на В. К. А. ,чрез адв.В. Г., САК, съд.адрес: [населено място],[жк], [улица], ет.1, ап1, с която се обжалва в законоустановения срок, Решението на СРС, НК по нах.д.№ 6702/2011г. по описа на 9 с-в.

Счита, че същото е неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон и следва да бъде отменено, като вместо това бъде уважена жалбата на В. К. А..

Независимо от факта, че било изменено в частта на наложената глоба и същата е намалена до размера на 10000/ десет хиляди/ лева, счита, че по своето същество е неправилно, защото неправилно бил тълкуван материалния закон.

Не ставало ясно, как съдът е установил, че жалбоподателят А. е водил преговори и е започнал да изпълнява фактически работа на територията на завод „Д. ЕМ 2”, при условие, че по делото са приобщени писмени обяснения само на част от свидетелите и ако задълбочено се прочетат, такъв извод не може да се направи.

Фактът, че работниците са се познавали с А. и са му помагали в базата на [улица]не води до извода, че същият е бил и работодател на друга база, а именно на територията

на завод „Д. ЕМ 2”.

Оспорва наличието на възникнало трудово правоотношение по отношение на С. Г. И.. Съдът не следвало да кредитира обясненията на брата на починалия - Г. И., който и към настоящия момент дава същите неверни такива по реда на наказателното производство, както и напълно на дадените от непосредствения очевидец С. П.. Никой не оценява факта, а и по реда на това производство било невъзможно доказването му, че С. П. е бил редом с пострадалия и като по чудо е оцелял. Същия в разпита си казва, че не давал собственоръчни показания, че ги е записвало лицето от Инспекцията по труда, а че само ги е подписал, защото е бил в шок.

Според жалбоподателя единствените верни изводи, били на стр.20 от делото/предпоследна страница от решението в последния абзац/, че в действителност ако би била вменена вина на А. би била за причинена смърт по непредпазливост, заради неосигурени безопасни условия на труд по ЗБУТ.

Инспекцията по труда по никакъв начин с нито едно доказателствено средство не е установила наличието на трудово правоотношение с Х. М., като тежестта на доказване е на институцията, а не на жалбоподателя.

Съдът неправилно е възприел тежестта на доказване и е приел, че е налице по всички белези съществуващо и валидно трудово правоотношение, което автоматично води до санкция на работодателя, заради неспазването на трудовото законодателство.

При горните фактически твърдения моли съдът да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение като неправилно и незаконосъобразно, като уважи жалбата и в резултат на това отмени и обжалваното наказателно постановление, алтернативно, ако прецени, че същото е законосъобразно, да намали глобата до нейния минимум до 1 500/хиляда и петстотин/ лева.

В проведеното по делото пред настоящата инстанция съдебно заседание, касаторът В. К. А. не изразява становище по жалбата.

Ответникът чрез своя процесуален представител моли касационната жалба да бъде отхвърлена, а решението на Софийски районен съд като правилно и законосъобразно, да бъде оставено в сила

Участващият в делото прокурор от Софийска градска прокуратура счита, че по същество жалбата е неоснователна.

Пред съдебната инстанция не е направено искане за събиране на доказателства и такива не са приети.

Настоящият съдебен състав след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по [чл. 218, ал. 2 от АПК](#), намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Установява се от събраните пред Софийски районен съд, писмени и гласни доказателства, които се ценени поотделно и в тяхната съвкупност, и са обсъдени от въззивния съд, че през лятото на 2010 г. жалбоподателят А. водел преговори с ръководството на [фирма], собственик на нефункциониращо предприятие за автомобилни гуми, находящо се в [населено място], [улица], да поеме осъществяването на планираното от АД разрушаване на всички сгради на територията на предприятието. За целта в средата на месец юли той посетил същото за оглед. Самият А. стопанисвал обект на бул. Б. шосе, в който съхранявал инструменти, с които планирал да изпълни работата по разрушаването на металните халета на завода. Всички технически задачи, които трябвало да бъдат извършени в негова полза по

принцип той възлагал на свидетелите С. П. и Х. М., както и на С. Г. И.. Така той ги ангажирал да почистват обекти, които ползва, да превозват различни вещи със собствения му микробус и т.н.

Когато постигнал устно споразумение с ръководството на [фирма] да се занимава с разрушаването на споменатите вече постройки и преди да е подписал договор в тази връзка, А. възложил на посочените три лица ежедневно да ходят в завода и да режат метални части от сградите. Осигурил им превоз до мястото - предоставил собствения си микробус, който да се шофира от свидетеля М., дал им кислородни бутилки, с които да се зарежда инструментът, познат като „резак“, и да се извършва самото рязане на металните части. С. И. имал умения да работи с машината и имал собствена такава, поради която А. възложил на него да осъществява конкретната дейност, докато останалите следвало технически да го обезпечават и да събират изрязаните от него части. За извършването на работата лицата използвали и мотокар, който се намирал на територията на завода. Според уговорките между А. и тримата работници, те трябвало да са там всеки ден за времето от 08.30 ч. до 18.00 ч.. като всеки петък той им плащал - обичайно чрез сина си, възнаграждение за всеки отработен ден в рамките между 35 и 40 лева. В края на всеки работен ден металните отпадъци се натоварвали на нарочни товарни автомобили, изпращани от А., след което се предавали в пункт за вторични суровини и получените пари били предавани на жалбоподателя А..

С. И. поканил и брат си Г. И. да работи при тях, като той се уговорил с А. за надница от 35 лева и сам започнал да полага труд на територията на завода. На обекта имало охранители, които осигурявали достъп на работниците и превозните средства до вътрешността им, защото знаели, че собствениците на завода имат уговорка в описания по-горе смисъл с В. А..

На 23. 07. 2010 г. свидетелите П., М. и двамата братя И. отново били на работа в завода, като С. И. режел метални части, качен на мотокара (вишка с рамка на мястото на вилиците), когато внезапно таванът на помещението се срутил, С. И. паднал на пода и в резултат на удара починал. На място охраната на завода извикали екип на Бърза помощ, а по-късно пристигнала полиция и служители на Дирекция „Инспекция по труда“ София, между които бил и свидетелят Д. И. - главен инспектор. Те снели писмени обяснения от заварените на място С. П. и Г. И., в които лицата описали повода за извършването от тях дейност в завода. Писмени обяснения за отношенията между А. и [фирма] и престоя на работници на А. на територията на завода депозирал и А. И. - началник „Експлоатационно звено“ в дружеството.

На този ден, както и на 26. 07. 2010 г. и 29. 07. 2010 г. служителите на Д. Д. И., Л. Б. и П. А. извършили проверка на правоотношенията между В. А. и заварените на мястото на инцидента лица, изисквали от него документи, каквито не им били представени, и стигнали до извода, че А. е наел на работа покойния С. И. и това е следвало да оформи в писмен трудов договор. Затова на основание чл. 405а от КТ било съставено и връчено на А. постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение между него, в качеството му на работодател физическо лице, и покойния С. И..

На 29. 07. 2010 г. свидетелят И. съставил срещу В. А. акт за установяване на административно нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ, който му бил предявен незабавно. А. отказал да го подпише, като заявил, че не е съгласен с неговите констатации.

На 08. 10. 2010 г. директорът на Д. - София. С. Д. издала атакуваното понастоящем наказателно постановление, в което приела, че А. действително е нарушил

изискването на чл. 62, ал. 1 от КТ спрямо покойния С. И., поради което и на основание чл. 414, ал. 3 от КТ му наложила административно наказание „Глоба” в размер на 15 000 лева.

От писмените обяснения на Г. И. и С. П., както и косвено от показанията на свидетеля Д. И. настоящата съдебна инстанция намира, че Софийски районен съд, е стигнал до правилен извод, че в деня на настъпването на злополуката с покойния С. И. той, неговият брат Г. и свидетелите П. и М. са били изпратени от жалбоподателя А. на работа в завода на фирма [фирма], където те е следвало да работят за времето от 08.30 ч. до 18.00 часа, като част от нужните им за работата инструменти са били предоставени от А., осигурено е било също от него придвижването до мястото на работа и от него, както и извозването на събраните метални отпадъци, парите от предаването, на които е получавал жалбоподателя. Всичко това те са правили срещу надница от 35 и 40 лева, изплащана от А..

Настоящият касационен състав намира, че Софийски районен съд законосъобразно е приел, че при настъпване на злополуката на 23.07.2010 г. лицето С. Г. И. е изпълнявало възложена му работа с определени трудови функции, място, възнаграждение и работно време. Съдът се е позовал на дадените писмени обяснения от С. А. П., свидетел на злополуката, от които се установява, че пострадалият работник е започнал да работи като резач на метали в през юли 2010 г., ходил е на работа всеки ден от 8.30 до 18.00 ч. и жалбоподателят А. му е изплащал седмичното възнаграждение. В същия смисъл са и писмените обяснения на Г. Г. И. – брат на загиналия работник. Установените в хода на административното производство обстоятелства не са опровергвани от показанията на разпитаните свидетели.

Изложените в касационната жалба доводи, релевиращи необоснованост на извода на въззивния съд за фактически съществуващо трудово правоотношение, са неоснователни. Обстоятелството, че злополуката е настъпила на територията на завод [фирма], не може да повлияе върху факта, че лицата са уговаряли естеството и мястото на изпълняваната работа, продължителността на работното време и възнагражденията, с касатора В. К. А.. Тяхната доказателствена стойност не може да се счита за оборена от показанията на П., за който правилно констатира въззивният съд, че очевидно неговите показания са променени за целите на процеса и за да защитят А.. Преценката на установените обстоятелства в тяхната съвкупност води до извод за наличие на фактическо трудово правоотношение, при което пострадалият С. Г. И. е бил нает на работа за изпълнение на конкретни трудови функции именно от касатора.

От съвкупната преценка на установените пред въззивната инстанция релевантни факти, се установява, че С. Г. И. е полагал труд по трудово правоотношение, без спазване на предвидената в закона писмена форма.

Показанията на инспектора в Д. Д. И. също правилно са кредитирани изцяло, тъй като те са подкрепени от събраните писмени доказателства, а и той добросъвестно е изложил пред съда всички обстоятелства, които лично и непосредствено е възприел.

При тези факти от правна страна се налага извод за частична основателност на жалбата.

Настоящият касационен състав намира, че въззивният съд, разгледал жалбата на В. К. А. против постановеното наказателно постановление, правилно и законосъобразно е стигнал до извод, че при съставянето на акта и издаването му, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на

наказателното постановление. Както актът, така и наказателното постановление, са съставени и издадени от компетентни органи.

Както в акта, така и в наказателното постановление, изрично са посочени законовите разпоредби, визиращи задължения, за които се твърди да не са изпълнени от жалбоподателя, като по този начин е изпълнено изискването на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно, така, че да не възниква съмнение относно неговото съдържание. Всички елементи от състава му са изброени във фактическото описание, поради което правото на защита на жалбоподателя е гарантирано.

По същество изводът на АНО за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ е обоснован и правилен.

Ето защо и изводът на Софийски районен съд, че касаторът правилно е бил наказан от органите на Д., на основание чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ, е правилен.

Действително към момента на издаване на наказателното постановление наказанието за това нарушение за физически лица работодатели е било глоба от 5 000 до 20 000 лева (ДВ, бр. 58 от 2010 г.), а към момента на извършване на нарушението - 15 000 лева (ДВ, бр. 108/2008 г.). Понастоящем е налице изменение на разпоредбата на чл. 414, ал. 3 от КТ с ДВ, бр. 7 от 2012 г., според което наказанието следва да бъде определено в рамките между 1 500 и 15 000 лева и тази редакция е приложима към случая, защото е най-благоприятен за нарушителя закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН заради предвидения по-нисък минимум.

Въззивният съд е приел, че наказателното постановление следва да бъде изменено в частта относно размера на наказанието не само заради последвалото изменение на санкционната разпоредба и намаляването на размера на наказанието.

Настоящата съдебна инстанция намира, че въззивният съд, като е постановил обжалваното решение, в частта, в която е изменил наложената на касатора имуществена санкция и е определил същата в размер на 10 000 лв., не е съобразил това с всички известни по делото смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, така както сочи чл. 27, ал. 3 от ЗАНН.

В тази връзка отегчаващо обстоятелство вината на касатора, е че той е бил в трудови правоотношения без да има реално сключен писмен договор, не само със С. Г. И., но и с останалите по делото свидетели - С. А. П., Х. К. М. и Г. Г. И..

Няма установена причинно – следствена връзка между настъпилата смърт на лицето С. Г. И. и нарушението на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ. Отделно от това, касаторът не е санкциониран, че е нарушил здравословните и безопасни условия на труд, което да е причина за настъпилата смърт на неговия работник.

Несъмнено, в случая следва да бъде отчетено, че липсата на трудов договор ще затрудни наследниците на С. И. да установят наличието на трудова злоупотреба, но на работодателя и видно от процесното наказателно постановление е било съставено и Постановление по чл. 405а от КТ, за обявяване на трудовото правоотношение между В. К. А. и С. Г. И..

По тези съображения съдът прецени, че следва да ревизира наказателното постановление в частта за размера на наказанието и като съобрази действащата нормативна уредба, и обстоятелствата по чл. 27, ал. 3 от ЗАНН, релевантни за изхода на спора, да измени наложената имуществена санкция глобата в размер на 10 000 лева и същата да бъде намалена на 5 000 лева. Така намалена до този размер

имуществената санкция, съответства на целите на наложеното наказание, предвидени в чл.12 от ЗАНН, а именно да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на определения правен ред и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани.

Това налага отмяна на обжалваното решение постановено от Софийски районен съд и изменение на издаденото наказателно постановление.

Основания за нищожност и недопустимост на обжалвания съдебен акт не са наведени от касационния жалбоподател. Съдът служебно не открива такива, поради което атакуваното в настоящото производство, се възприема от настоящия касационен състав за валидно и допустимо.

Мотивиран така и на основание [чл. 221, ал. 2, предложение 1 от АПК](#), Административен съд София-град, V-ми касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 02.07.2012 година по нах.д.№ 6702/2011г. на СРС, НК по описа на 9 с-в.

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-2201891 от 08. 10. 2010 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда” - София, с което на В. К. А. с ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 15 000 лева за нарушение на чл. 62, ал. 1 от Кодекса на труда, като НАМАЛЯВА размера на наказанието на 5 000 (пет хиляди) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:1.

ЧЛЕНОВЕ: 2.

3.